

Scânteia

Scânteia

Traducere din limba engleză de
Paul Slayer Grigoriu

POVESTEA
UNEI MAME
CARE A CRESCUT
UN GENIU

KRISTINE BARNETT

 Narator

The original title of this book is:
The Spark: A Mother's Story of Nurturing Genius,
by Kristine Barnett.

Copyright © 2013 by Kristine Barnett. All rights reserved.

© Publica, 2014, pentru ediția în limba română

ISBN 978-606-8360-48-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARNETT, KRISTINE

Scânteia: povestea unei mame care a crescut un geniu / Kristine Barnett; trad:
Paul Slayer Grigoriu - București : Publica, 2014
ISBN 978-606-8360-48-5

I. Grigoriu, Paul Slayer

008

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI:

Cătălin Muraru
Silviu Dragomir

REDACTOR:

Liviu Uleia

DTP:

Florin Teodoru

DIRECTOR EXECUTIV:

Bogdan Ungureanu

DESIGN:

Alexe Popescu

CORECTORI:

Elena Bițu
Silvia Dumitrache

cuprins

<i>introducere</i>		11
<i>unu</i>	2 CENTIMETRI SAU 15 000 DE KILOMETRI	17
<i>doi</i>	UN BĂIEȚEL	29
<i>trei</i>	S-A-NTÂMPLAT CEVA	33
<i>patru</i>	APTITUDINI RISIPITE	45
<i>cinci</i>	ÎN DIAGNOSTIC	51
<i>șase</i>	UN SFÂRȘIT ȘI UN ÎNCEPUT	59
<i>șapte</i>	CURCUBEE	65
<i>opt</i>	RĂZBIM	71
<i>nouă</i>	UN PAS ÎNAPOI	83
<i>zece</i>	NOUA NORMALITATE	91

<i>unsprezece</i>	STRĂLUCIND	101
<i>doisprezece</i>	O FEREASTRĂ SPRE UNIVERS	123
<i>treisprezece</i>	O CANĂ DE SUPĂ DE PUI	133
<i>paisprezece</i>	PROFESIONIST DE GRĂDINIȚĂ	143
<i>cincisprezece</i>	TREI LITERE	153
<i>șaisprezece</i>	JELEURI	163
<i>șaptesprezece</i>	PEȘTERĂ PENTRU UN BĂIAT	173
<i>optsprezece</i>	CINE SUNT?	181
<i>nouăsprezece</i>	SALVAT DE STELE	191
<i>douăzeci</i>	PATEURI ȘI PLANETE	201
<i>douăzeci și unu</i>	DOUĂ PLĂCINTE	207
<i>douăzeci și doi</i>	ȘANSA DE A JUCA	215
<i>douăzeci și trei</i>	UN VIS ÎMPLINIT	229
<i>douăzeci și patru</i>	VREMURI ÎNTUNECATE	239
<i>douăzeci și cinci</i>	ÎNGERI GELOȘI	249
<i>douăzeci și șase</i>	ÎNGROȘAT ȘI SUBLINIAT	257
<i>douăzeci și șapte</i>	SĂ SARI O CLASĂ – SAU ȘAPTE	269

<i>douăzeci și opt</i>	O TEORIE ORIGINALĂ	277
<i>douăzeci și nouă</i>	O CASĂ DEPARTE DE CASĂ	293
<i>treizeci</i>	BĂNUȚUL NOROCOS	303
<i>treizeci și unu</i>	ZIUA RECUNOȘȚINȚEI	309
<i>treizeci și doi</i>	MONTAGNE RUSSE	321
<i>treizeci și trei</i>	O PRIMĂ SLUJBĂ ESTIVALĂ	331
<i>treizeci și patru</i>	O SĂRBĂTOARE	339
<i>epilog</i>		345

Pentru Michael, care face imposibilul posibil în fiecare zi
și pentru toți cei cărora li s-a spus că nu pot

introducere

Stau în spatele clasei la un curs universitar de fizică, în timp ce studenții se strâng în grupuri mici în jurul tablelor albe aliniate în sala de curs, gata să rezolve ecuația zilei.

Se lucrează în valuri. Se șterge mult. Când echipele de studenți încep să murmure, îl observ cu coada ochiului pe fiul meu de nouă ani care stă în fața clasei și vorbește relaxat cu profesorul. Nivelul de frustrare din încăpere crește. În sfârșit, fiul meu trage un scaun în dreptul unei table albe și se urcă pe el. Chiar și așa, trebuie să stea pe vârfuri și să-și întindă brațul cât de mult poate.

Este prima dată când vede ecuația, ca și toți ceilalți studenți din sală, dar nu stă să se gândească. În schimb, numerele curg repede și fluent din markerul lui. Nu trece mult timp și toată lumea din încăpere îl privește. Studenții din celelalte echipe se opresc din lucru ca să se holbeze la puștiul acesta cu șapca de baseball pusă invers. Fiul meu nu-i observă pe cei care cască ochii la el, pentru că e încântat și preocupat de numerele și simbolurile care zboară pe tablă. Se înmulțesc cu o viteză imposibilă: cinci rânduri, apoi zece, apoi cincisprezece, revărsându-se peste spațiul rămas liber pentru grupul vecin.

Imediat începe să vorbească cu ceilalți din echipa lor, să le arate, să le explice și să le pună întrebări ajutătoare,

cum ar face un profesor. O femeie serioasă, cu părul împletit la spate, iese din grupul ei, apropiindu-se ca să asculte. I se alătură un tânăr cu umerii căzuți, care dă din cap cu putere, pe măsură ce începe să înțeleagă.

În câteva minute, toți studenții din fața auditoriului s-au strâns în jurul băiețelului meu. Când arată un truc pe care l-a descoperit în ecuație, sare pe călcâie de bucurie. Un student bărbos pune o întrebare. Mă uit spre profesor, care stă sprijinit de perete, cu un zâmbet pe față.

Acum, că înțeleg problema, studenții se reîntorc la grupurile lor, iar markerele încep să se miște și ele, dar tensiunea din limbajul lor corporal este evidentă: nimănui din încăpere nu-i place ecuația la fel de mult ca fiului meu.

Ora se termină și sala de curs se golește. Fiul meu își strânge markerele în timp ce vorbește entuziast cu un coleg despre un nou joc video NBA pe care și-l doresc amândoi. În timp ce urcă scările spre mine, profesorul mă abordează și îmi întinde mâna.

— Doamnă Barnett, voiam să vă spun cât de mult mă bucur că Jake e în clasa mea. Scoate la iveală ce e mai bun în ceilalți studenți, asta e clar; nu sunt obișnuiți să fie surclasați astfel. Sincer să fiu, nu sunt foarte sigur că o să pot să țin nici eu pasul cu el!

Râdem împreună.

— Of, fir-ar, spun. Ați cam descris povestea vieții mele.

Numele meu este Kristine Barnett, iar fiul meu Jake este socotit un copil-minune în matematică și științe naturale. A început cursurile de matematică, astronomie și fizică la nivel de colegiu la opt ani și a fost acceptat la universitate la nouă. Nu mult după aceea, a început să lucreze la o teorie originală în domeniul relativității. Ecuațiile erau atât de lungi încât se revărsau de pe tabla lui albă

gigantică pe ferestrele casei noastre. Nesigură de felul în care l-aș fi putut ajuta, l-am întrebat pe Jake dacă știe pe cineva căruia i-ar putea arăta ce lucrase, și un fizician renumit cu care am luat legătura din partea lui Jake a avut generozitatea să accepte să se uite pe una dintre primele lui schițe. A confirmat faptul că Jake lucra într-adevăr la o teorie originală și a spus de asemenea că, dacă teoria se dovedea validă, acest lucru avea să-l transforme în candidat la Premiul Nobel.

În acea vară, la vârsta de doisprezece ani, Jake a fost angajat ca cercetător plătit în domeniul fizicii la universitate. A fost prima lui slujbă de vară. După trei săptămâni rezolvase o problemă deschisă de teoria laticilor, lucrare ce a fost publicată mai târziu într-una dintre cele mai bune reviste de specialitate.

Cu câteva luni mai devreme, în primăvara aceluia an, într-un mic ziar local apăruse un articol despre o asociație caritabilă înființată de soțul meu, Michael, și de mine. Pe neașteptate, în urma aceluia articol, într-un ziar mai mare a apărut un reportaj despre Jake. Imediat după aceea, ne-am trezit cu echipe de filmare pe gazonul din fața casei. Telefonul suna fără întrerupere, erau oameni din industria filmului, de la emisiuni televizate, redacții de știri naționale, agenții de talente, editori, universități de elită – reporterii și producătorii voiau cu disperare să-i ia un interviu lui Jake.

Eram descumpănită. Pot să spun cu mâna pe inimă că, în acel moment, Michael și cu mine nu aveam idee de ce atâția oameni erau interesați de fiul nostru. Sigur, știam că Jake e deștept. Înțelegeam că avea capacități avansate în domeniul matematicii și al științelor naturale și că nu era „normal” să fie la colegiu. Dar Michael și cu mine eram concentrați pe sărbătorirea altor victorii: că avea un

scor bun la loviturile de baseball, un grup de prieteni de vârsta lui cărora le plăcea să joace Halo: Reach* sau să se uite împreună la filme în subsolul casei noastre și (deși mă va ucide pentru că pomenesc de asta) o primă iubită.

Aceste lucruri obișnuite din viața lui Jake erau pentru noi cele mai mari realizări. Așa că, atunci când a apărut media, am fost cu totul derutați. Abia după ce am stat de vorbă cu câțiva dintre acei reporteri și am citit sau am auzit reportajele lor, am început să înțelegem cât de ruși de realitate eram. Adevărul este că Michael și cu mine am avut nevoie de un reflector puternic pentru a vedea că povestea vieții noastre cu Jake se schimbase.

Vedeți voi, lucrul pe care nu îl înțelegeau acei reporteri era că mintea incredibilă a lui Jake este cu atât mai remarcabilă cu cât a fost aproape pierdută. Când media a apărut la noi pe gazon, încă trăiam sub semnul diagnosticului de autism pus lui Jake când avea doi ani. Priviserăm neajutorați cum băiețelul nostru vioi și precoce încetase treptat să mai vorbească, dispărând sub ochii noștri într-o lume a sa. Prognosticul în privința lui se transformase din sumbru în de-a dreptul groaznic. La trei ani, țelul pe care i-l stabiliseră experții era legat de nădejdea că-și va putea lega singur șireturile la șaisprezece ani.

Această carte este povestea felului în care am ajuns de acolo până unde suntem acum, povestea călătoriei unei mame cu fiul ei remarcabil. Însă pentru mine este, înainte de toate, o carte despre puterea speranței și despre posibilitățile uimitoare care pot apărea când rămânem cu mintea deschisă și învățăm să scoatem la iveală adevăratul potențial care se află în fiecare copil.

* Joc video.

Scânteia

Noiembrie 2001 Jake, trei ani

Narator

17

Scânteia

— Doamnă Barnett, vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre cartonașele cu litere pe care i le-ați dat lui Jakob pentru școală.

Jake și cu mine stăteam cu profesoara lui de la cursurile de învățământ special în sufrageria noastră, în timpul vizitei ei lunare obligatorii la noi acasă. Lui Jake îi plăceau acele cartonașe colorate mai mult decât orice altceva, era atașat de ele, așa cum alți copii sunt atașați de ursuleții lor iubiți sau de păturile de siguranță roase. Cartonașele se vindeau în față la SuperTarget, unde îmi făceam cumpărăturile. Alți copii puneau pe furie cereale sau bomboane în coșurile de cumpărături ale mamelor lor, în timp ce singurele lucruri care apăreau în mod misterios într-al meu erau noi pachete din cartonașele preferate cu litere ale lui Jake.

— O, nu îi dau eu cartonașele; Jake le înhață în drum spre ușă. Trebuie să i le smulg din mână ca să-i pot pune cămașa. Le ia chiar și în pat cu el!

Profesoara lui Jake s-a mișcat stânjenită pe canapea.

— Poate că ar trebui să vă schimbați așteptările în privința lui Jacob, doamnă Barnett. Programul nostru este unul de aptitudini pentru viață. Ne concentrăm pe a-l învăța, de pildă, să se îmbrace singur într-o bună zi.

Vocea ei era blândă, însă ea era hotărâtă să fie clară.

— O, bineînțeles, știu asta. Lucrăm și noi la aceste aptitudini acasă. Dar pur și simplu îi plac la nebunie cartonașele...

— Îmi pare rău, doamnă Barnett. Ce vreau să vă spun e că nu credem că o să trebuiască să vă bateți capul cu Jacob în ceea ce privește alfabetul.

În sfârșit – în sfârșit! –, am înțeles ce încerca să-mi spună profesoara fiului meu. Voia să mă protejeze, să se asigure că îmi erau limpezi obiectivele unui program de aptitudini pentru viață. Nu spunea că acele cartonașe cu litere erau premature. Îmi spunea că nu o să trebuiască să ne facem vreodată griji în privința alfabetului cu Jake, pentru că *nu credeau că avea să citească vreodată*.

A fost un moment răvășitor, într-un an plin de asemenea momente. Jake fusese diagnosticat de curând cu autism și, în cele din urmă, înțelesesem că nimeni nu putea spune când (sau dacă) avea să ajungă Jake la nivelul de dezvoltare normal pentru un copil. Petrecusem aproape un an pregătindu-mă pentru nesiguranța amenințătoare și cenușie a autismului. Stătusem neajutorată și privisem cum multe dintre capacitățile lui Jake, cum ar fi cititul și vorbitul, dispăruseră. Dar nu aveam de gând să las pe nimeni să trântască ușa în fața potențialului acestui copil la vârsta fragedă de trei ani – autist sau nu!

În mod ironic, nu speram ca Jake să ajungă vreodată să citească, dar nu eram pregătită nici să las pe cineva să stabilească o limită a așteptărilor pe care le puteam avea de la el, mai ales una atât de joasă. În acea dimineață, am

avut impresia că profesoara lui Jake a trântit o uşă în faţa viitorului lui.

Pentru un părinte e înfricoşător să meargă împotriva sfatului profesioniştilor, însă în inima mea am ştiut că, dacă Jake rămânea într-o şcoală specială, avea să se închiadă în el. Aşa că m-am hotărât să am încredere în instinctele mele şi să îmbrăţişez speranţa în loc s-o abandonez. Nu aveam de gând să-mi irotesc timpul sau energia lup-tându-mă să-i conving pe profesorii şi terapeuţii de la şcoala lui să-şi schimbe aşteptările sau metodele. Nu voiam să mă bat cu sistemul sau să le impun altora ce mi se părea potrivit pentru Jake. În loc să angajez avocaţi şi experţi şi consilieri juridici ca să obţin pentru Jake serviciile de care avea nevoie, aveam să investesc direct în Jake şi să fac tot ce simţeam că e necesar ca să-l ajut să ajungă la potenţialul lui deplin – oricare ar fi fost acesta.

Ca rezultat al acestui lucru, am luat cea mai înfricoşătoare decizie din viaţa mea. Însemna să acţionez împotriva experţilor şi chiar a soţului meu, Michael... În ziua aceea, am hotărât să-i încurajez pasiunea lui Jake. Poate el *chiar încerca* să înveţe alfabetul cu acele cartonaşe mult iubite, sau poate că nu. În orice caz, în loc să i le iau, aveam să mă asigur că va avea câte doreşte.

Cu trei ani înainte, fusesem în extaz când aflasem că sunt însărcinată cu Jake. La 24 de ani, exersasem rolul de mamă de când mă ştiam.

Chiar şi când eram copil, îmi era clar (mie şi tuturor celor din jurul meu) că foarte probabil copiii aveau să ocupe un loc important în viitorul meu. Cei din familia mea îmi spusese ră mereu Fluieraşul Fermecat, pentru că, oriunde m-aş fi dus, aveam mereu un şir de copii pe urme, în aşteptarea începutului unei noi aventuri. Fratele meu,

Benjamin, s-a născut când aveam unsprezece ani și de la bun început a fost mereu pe lângă mine. La treisprezece ani eram babysitterul întregului cartier, iar la paisprezece mă ocupam de școala de duminică de la biserica noastră. Așa că nimeni nu a fost câtuși de puțin surprins când mi-am luat de lucru ca bonă pentru a-mi plăti colegiul. Apoi, după ce m-am căsătorit, mi-am deschis propriul centru de zi pentru copii, un vis de-o viață. Toată viața am fost înconjurată de copii și acum abia așteptam să-l am pe al meu.

Din nefericire, drumul spre nașterea lui Jake nu a fost ușor. Deși eram încă tânără, sarcina a fost dificilă de la bun început. M-am ales cu o afecțiune periculoasă legată de tensiunea ridicată, numită preeclampsie, care apare la femeile însărcinate și poate s-o afecteze atât pe mamă, cât și pe copil. Mama m-a ajutat cu centrul de zi, pentru că voiam cu disperare să mă ocup de copil. Dar sarcina devenea din ce în ce mai periculoasă, căci intram mereu în travaliu prematur. În cele din urmă, medicii și-au făcut griji atât de mari, încât mi-au recomandat un tratament și să stau permanent în pat pentru a preveni travaliul prematur. Chiar și așa, am fost spitalizată de nouă ori.

Cu trei săptămâni înainte de data la care trebuia să nasc, am ajuns din nou la spital, iar acum travaliul nu a putut fi oprit. Mai multe evenimente au făcut ca incertitudinea rezultatului final să crească. Pentru mine, scena era ca un caleidoscop de oameni care intrau și ieșeau, alarme care sunau permanent, în timp ce chipurile asistentelor și medicilor care umpleau încăperea deveneau din ce în ce mai încordate. Michael spune că aceea a fost ziua în care a văzut exact cât de dură și de încăpățânată puteam fi. Nu aflasem atunci, dar medicul meu îl luase deoparte și îi spusese că nașterea nu merge bine și că trebuie să fie

pregătit: era probabil să plece acasă fie cu o soție, fie cu un copil, și nu cu amândoi.

Singurul lucru de care mi-am dat seama a fost că, în mijlocul acelei senzații confuze de zgomot, durere, medicamente și teamă, deodată Michael a apărut lângă mine, m-a luat de mână și s-a uitat în ochii mei. A fost o rază călăuzitoare care mi-a captat atenția, canalizându-mi întreaga ființă. Acel moment e singura amintire clară a acelei perioade tulburi. Am simțit ca și cum o cameră ne-ar fi prins în prim-plan și toată agitația din jurul nostru ar fi încetat. Pentru mine nu mai exista decât Michael, aprig, puternic și foarte hotărât să-l aud.

— Nu e vorba doar despre două vieți aici, Kris, ci despre trei. O să trecem prin asta împreună. Trebuie.

Nu știu dacă datorită cuvintelor pe care le-a spus sau a privirii din ochii lui, dar mesajul lui a ajuns la mine prin ceața groazei și a durerii. Voia să înțeleg profunzimea nesfârșită a iubirii lui pentru mine și să iau putere din ea. Părea atât de sigur că stătea în puterea mea să aleg viața, încât a făcut ca acest lucru să devină adevărat. Și într-un fel care părea sacru, a promis ca, în schimb, să fie un izvor nesecat de putere și fericire pentru mine și pentru copilul nostru până la sfârșitul vieții lui. Era precum căpitanul unui vas în mijlocul unei furtuni cumplite, îmi ordona să mă concentrez și să supraviețuiesc. Și așa am făcut.

În realitate sau în imaginația mea, l-am auzit de asemenea promițându-mi flori proaspete la noi acasă cât voi mai trăi. Michael știa că fusesem întotdeauna înnebunită după flori, dar un buchet de la florar era un lux pe care ni-l puteam permite doar la ocaziile cele mai speciale. Cu toate acestea, a doua zi, pe când îl țineam pe băiețelul nostru minunat în brațe, Michael mi-a adus cei mai frumoși trandafiri pe care i-am văzut vreodată. De atunci au trecut

Narator

21

Scânteia

treisprezece ani și în fiecare săptămână, indiferent de ce se întâmplă, am primit flori proaspete.

Am fost norocoși – miracolul fericit. Nu aveam cu să știm acest lucru atunci, dar aceasta nu avea să fie ultima dată când familia noastră avea să fie pusă la încercare sau când aveam să răzvim în circumstanțe incredibil de grele. Excluzând, poate, romanele de dragoste, oamenii nu vorbesc serios despre tipul de iubire care face ca totul să fie posibil. Dar Michael și cu mine avem acel tip de iubire. Chiar dacă nu suntem de acord, acea iubire este ancora noastră când apele devin agitate. Știu, în adâncul inimii mele, că puterea dragostei lui Michael ne-a ajutat pe mine și pe Jake să trecem peste ziua în care s-a născut Jake și că a făcut posibil tot ce s-a întâmplat de atunci.

Când am ieșit din spital, Michael și cu mine aveam tot ce ne doream. Sunt convinsă că fiecare familie nouă simte acest lucru, dar ne simțeam cu adevărat cei mai norocoși oameni de pe planetă.

În drum spre casă, cu noua noastră bocceluță după noi, ne-am oprit să semnăm ultimele documente pentru creditul la prima noastră locuință. Cu un pic de ajutor din partea extraordinarului meu bunic, tataie John Henry, ne mutam într-o casă modestă dintr-o fundătură a unei suburbii muncitorești din Indiana, unde aveam să-mi organizez și grădinița cu program prelungit.

L-am privit pe Michael peste capul pufos de nou-născut al lui Jake și mi-am amintit deodată că fusese pură întâmplare că Michael și cu mine ne găsiserăm unul pe celălalt – mai ales că prima noastră întâlnire nu prevestise nimic bun.

Michael și cu mine ne-am întâlnit când eram la colegiu. Aparenta noastră „întâlnire întâmplătoare” a fost, de fapt, aranjamentul surorii mele băgăcioase, Stephanie.

Fără ca eu să am cea mai vagă idee, se simțise obligată să facă pe agentul matrimonial – lucru ridicol, de vreme ce în mod clar *nu* eram disponibilă pentru vreun curtezan. Dimpotrivă, eram foarte aproape de a mă logodi oficial – speram – cu un tânăr minunat pe nume Rick, Făt-Frumosul meu propriu și personal. Eram fericiți împreună și abia așteptam să trăim astfel până la adânci bătrâneți.

Stephanie însă „simțea” ceva în legătură cu mine și un băiat de la cursul ei de oratorie – un băiat care nu era doar foarte inteligent, ci și electrizant, despre care avea convingerea că era adevăratul meu suflet-pereche. Așa că a pus la cale un plan.

În după amiaza în care și-a întins capcana, eram în toaleta ei, mă pregăteam pentru o întâlnire cu Rick și încercam să aleg din cel puțin douăzeci de nuanțe de ruj și opt perechi de pantofi. Când am ieșit într-un târziu, am văzut că persoana care stătea în fața mea nu era prietenul meu, ci un băiat pe care nu-l mai văzusem în viața mea. Acolo, în micuța ei garsonieră, Stephanie mi l-a prezentat, sub un pretext fals, pe Michael Barnett.

Nedumerită de apariția acestui vizitator neașteptat, am căutat un răspuns din partea surorii mele. M-a tras deoparte și mi-a spus, în șoapte repezite, lucruri fără nicio noimă. Mi-a spus că îl invitase pe acest băiat ca să fim obligați să ne întâlnim. Îl sunase chiar și pe prietenul meu, inventând o scuză pentru a anula întâlnirea noastră din acea seară.

La început, am fost prea uluită ca să reacționez. Când am început să pricep că Stephanie încerca să se joace de-a Cupidon, m-am gândit că își pierduse mințile. Cine-i aranjează o întâlnire oarbă cuiva care speră că prietenul ei o va cere de soție?

Eram mândioasă. Noi două nu fuseserăm crescute să umblăm cu mai mulți deodată. De fapt, am ieșit prima

dată cu un băiat la colegiu. Cu siguranță nu fuseserăm învățate nici să fim necinstite sau neloiale. Ce-o fi avut în cap? Dar, oricât de mult îmi venea să țip la ea – sau să dau buzna afară din apartament –, fuseserăm crescute să ne comportăm civilizat, iar Stephanie conta pe asta.

I-am întins mâna băiatului care era la fel de nedumerit ca mine de șarada lui Stephanie și m-am așezat alături de el și de sora mea în camera de zi. A urmat o conversație forțată, deși nu eram atentă. Când, în cele din urmă, m-am uitat la băiat, când l-am înregistrat pentru prima dată, i-am observat șapca de baseball pusă invers, ochii strălucitori și ciocul caraghios. Cu înfățișarea lui relaxată, neglijentă, am presupus că era lipsit de substanță. Contrastul cu prietenul meu foarte atent la formă și dichisit nu putea fi mai pronunțat.

De ce voise Stephanie să ne întâlnim? Eram o fată de la țară, dintr-o familie care trăise timp de generații o viață simplă, modestă. Rick îmi arătase o lume cu totul diferită – una cu apartamente luxoase, mașini, vacanțe la schi, restaurante drăguțe și vernisaje. Nu că ceva din toate astea ar fi contat. Stephanie putea să-l aducă și pe Brad Pitt în camera de zi și tot aș fi fost furioasă pe ea pentru că nu-mi respecta relația. Dar contrastul dintre acest elev de colegiu nepieptănat și tipul fercheș cu care mă întâlneam mă făcea să mă întreb – cu atât mai mult – ce-o fi fost în capul surorii mele.

Stephanie m-a smuls repede din tăcerea mea și, încercând să găsească un colțișor mai retras în micuța ei garsonieră, m-a muștrat aspru:

— Unde-ți sunt manierele? Țipă la mine mai târziu dacă vrei, dar ai politețea să-i oferi acestui băiat o conversație ca lumea.

Am fost jenată când am observat, imediat, că avea dreptate. Era inacceptabil să fiu nepoliticoasă cu un

străin – cu un oaspete! Curtoazia și grația erau calități care fuseseră sădite devreme în noi de părinții noștri, de bunicii noștri și de comunitatea strâns unită în care crescuserăm, iar eu deocamdată fusesem rece ca gheața.

Rușinată, m-am întors, m-am așezat și i-am cerut scuze lui Michael. I-am spus că aveam o relație și nu știam ce putuse fi în capul lui Stephanie când aranjase această întâlnire. Sigur că, i-am explicat, nu eram supărată pe el – doar pe sora mea, pentru că ne pusese pe amândoi în această situație ridicolă. Acestea odată spuse, am râs de cât de absurd era totul și ne-am minunat de îndrăzneala lui Stephanie. Încordarea din încăpere a scăzut considerabil și am început toți trei o conversație relaxată. Michael ne-a povestit despre cursurile lui și despre ideea pe care o avea pentru un scenariu.

Atunci am văzut ceea ce voia Stephanie să vadă. Nu mai văzusem la nimeni dintre cei pe care îi cunoșteam pasiunea și determinarea care îl animau pe Michael când vorbea despre scenariul lui. Parcă eram eu! Am simțit cum mi se strânge stomacul și m-a apucat un fel de amețală. Deodată mi-am dat seama că viitorul meu, atât de sigur cu câteva momente mai devreme, nu va fi în conformitate cu planul. Nu aveam să mă mărit cu prietenul meu. Deși era un bărbat minunat, acea relație se terminase. Nu aveam de ales. Îl cunoșteam pe Michael Barnett de mai puțin de o oră și, totuși, cu o siguranță imposibil de explicat sau de argumentat, știam deja că aveam să-mi petrec restul vieții cu el.

Am mers cu Michael la o cafenea și am stat de vorbă toată noaptea. Oricât de dubios ar suna, fiecare dintre noi simțea că parcă ar fi reluat legătura cu cineva pierdut. Când eram cu Michael, mă simțeam ca și cum mă întorceam acasă. Ne-am logodit după trei săptămâni și ne-am căsătorit după încă trei luni. Și în continuare, după

șaisprezece ani de căsătorie, mi se pare la fel de necesar și de potrivit să fiu cu Michael – ca în acea primă seară neverosimilă când ne-am cunoscut.

Restul familiei mele nu l-a primit pe Michael cu brațele deschise din primul moment – nici legătura noastră rapidă și logodna noastră bruscă. Ce Dumnezeu pățise fica lor sensibilă? Chiar și Stephanie, responsabilă de întâlnirea noastră, era acum la fel de îngrijorată și nedumerită ca ceilalți. E adevărat, simțise nevoia să ne facă cunoștință, dar nu înțelegea cum puteam fi atât de siguri, încât să ne luăm un angajament pe viață într-un timp atât de scurt. Deosebiriile dintre noi erau evidente pentru toată lumea, inclusiv pentru noi doi: eu eram o fată de la țară, ținută la adăpost, cu rădăcini spirituale adânci, crescută în satornicia unei familii iubitoare, în timp ce Michael era băiat de oraș, crescut în zona rău famată din Chicago, cu o viață de familie dură.

În timp ce eu nu ieșeam din casă nici măcar până la magazinul de la colț, fără să mă asigur că fiecare fir de păr era la locul lui, lui Michael, un nonconformist în geacă de piele, nu-i păsa de aspectul exterior. Eram, de asemenea, mândră de casa mea. Când eram copil, mai degrabă ai fi găsit o găină vie în bucătăria noastră decât o rolă de șervețele de hârtie sau un teanc de batiste de hârtie – iar astăzi e aproape la fel acasă la mine. Lumea mea i se părea cu totul străină lui Mike, care crescuse mâncând cel mai adesea pe apucate, stând rar la masă – și găsea în ea material inepuizabil pentru glumele lui.

Cu siguranță, spiritul ascuțit al lui Michael și umorul lui tăios, satiric au sporit starea de nemulțumire a familiei mele. Însă faptul că mă făcea să râd – mai ales când treaba devenea serioasă (sau când începeam să ne luăm pe noi înșine un pic prea în serios) – a fost unul dintre lucrurile care m-au făcut să mă îndrăgostesc pe loc de el.

Îngrijorarea profundă și vocală a familiei mele a fost unanimă, cu o excepție. Bunicul John Henry a văzut ceva la Michael și l-a îndrăgit pe loc. Părerea lui conta cel mai mult pentru mine, deci a avut o enormă însemnătate când mi-a spus că el era încrezător în busola mea internă, cum și eu trebuia să fiu.

Viața cu Michael era destinul meu și o certitudine pe care nu o puneam la îndoială, dar iubirea noastră a avut o consecință dureroasă: m-am rupt de biserica în care fusem crescută – biserica părinților mei și a părinților lor și a multor generații din familia mea dinaintea lor.

Am fost crescută Amish – nu Amish ca acum o sută de ani, ci Amish urban. Ca mulți Amish din vremea lor, buncii mei au dorit să îmbrățișeze lumea modernă păstrându-și în același timp tradițiile și credințele din lumea veche. Deci au devenit parte a unei noi ramuri Amish – cunoscută uneori sub numele de New Amish – care păstra credința și comunitatea, dar făcea anumite concesii vieții moderne. Ne îmbrăcam normal, foloseam utilitățile moderne și mergeam la școli publice. Chiar și așa, biserica nu era pentru noi doar un eveniment duminical. Era însăși fibra vieții noastre de zi cu zi.

În credința Amish, dacă nu te căsătorești cu cineva din biserica de care aparții, nu mai poți rămâne membru al acelei biserici. Iubitul meu bunic John fusese el însuși exclus când se însurase din iubire. (Deși bunica era Amish, nu era din aceeași comunitate.) Tatăl meu nu era Amish, dar, când a cerut-o de soție pe mama, s-a alăturat comunității și astfel ea a putut să rămână în biserică.

Oricât de greu mi-a fost să-mi închipui ruptura de o tradiție atât de importantă pentru mine, am știut dintotdeauna că obiceiul Amish al căsătoriilor aranjate pur și simplu nu era pentru mine. Deși primisem multe cereri în căsătorie, tata (spre supărarea mamei) le refuzase pe

toate. Nu credea nici el în căsătorii aranjate; cu siguranță, nu pentru fetele lui. Oricât mi-aș fi iubit biserica și modul nostru de viață, dacă nu mă puteam mărita cu Michael, rămânând în biserică, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să plec.

Narator

28

Kristine Barnett

doi

UN BĂIEȚEL

Din prima zi, Jake a fost la fel de afectuos și curios ca orice bebeluș. A început repede să vorbească și a învățat rapid puterea lui „Bună!” Sora mea, Stephanie, râdea de cum reușea el să farmece un restaurant întreg salutându-i pe toți cei care treceau prin preajmă făcând un semn călduros cu mâna. Îi plăceau animalele de pluș și se ascundea sub un morman ridicat din acestea, strigând încântat de fiecare dată când era descoperit.

Desigur, văzusem deja partea mai blândă a lui Michael, dar până și pe mine m-a surprins plăcut cum și-a asumat rolul de tată devotat. Lucra până târziu la Target* pe atunci, dar, chiar dacă muncea dublu sau în tura de noapte, găsea mereu energie să se lupte cu Jake, în stilul WWF, pe o grămadă mare de perne de canapea, pe podeaua camerei de zi. Unul dintre jocurile preferate ale lui Jake copil cu Michael era să „împartă” o bucată de prăjitură – ceea ce însemna, de obicei, să-l mânjească pe Michael pe toată fața cu glazură și să râdă isteric în timp ce tatăl lui se prefăcea că îi înfulecă mâinile.

M-am întors să muncesc la grădinița cu program prelungit la mai puțin de o săptămână după nașterea lui Jake. Abia așteptam să mă întorc, pentru că îmi plăcea foarte

Narator

29

Scânteia

* Lanț de magazine universale.